

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 128/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou spoločnosťou JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., Hlavná 25, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Patrik Holinga, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 4/2013 a jeho uznesením zo 16. decembra 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 90/2016 a jeho uznesením z 9. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 4/2013 a jeho uznesením zo 16. decembra 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 90/2016 a jeho uznesením z 9. novembra 2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia vystupovali v konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 135/2014 ako žalovaní 1, 2 a 3. V konaní boli zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 135/2004-772 z 25. septembra 2012 bolo určené, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností ležiacich v katastrálnom území Prešov. Sťažovatelia boli zaviazaní na náhradu trov konania žalobcovi.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie.

Uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 4/2013-844 zo 16. decembra 2013 bolo odvolanie sťažovateľov odmietnuté ako oneskorene podané. Podľa zistenia krajského súdu rozsudok okresného súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľov doručený 12. decembra 2012, pričom odvolanie bolo podľa dátumu vyplývajúceho z poštovej pečiatky podané až 28. decembra 2012, hoci posledným dňom na podanie odvolania bol podľa krajského súdu 27. december 2012.

Po doručení uznesenia krajského súdu 23. januára 2014 sťažovatelia podaním z toho istého dňa požiadali predsedu senátu krajského súdu o nápravu protiprávneho stavu s poukazom na to, že rozsudok okresného súdu bol v skutočnosti právnenému zástupcovi sťažovateľov doručený až 13. decembra 2012. Poštový doručovateľ síce prvý pokus o doručenie vykonal 12. decembra 2012, ale k doručeniu zásielky došlo až 13. decembra 2012. S poukazom na uvedené vyslovil právny zástupca sťažovateľov názor, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote.

Predseda senátu krajského súdu prípisom z 28. januára 2014 oznámil právnenému zástupcovi sťažovateľov, že rozsudok okresného súdu sa doručoval jednak na adresu sídla právneho zástupcu sťažovateľov ako právnickej osoby a súčasne na adresu kancelárie a korešpondenčnú adresu. Zásielka bola v oboch prípadoch doručená do vlastných rúk. Na adresu sídla právnickej osoby bol rozsudok doručený 12. decembra 2012 a na adresu sídla kancelárie, resp. korešpondenčnú adresu 13. decembra 2012. S poukazom na to, že krajský súd uznesením zo 16. decembra 2013 o odvolaní rozhodol, nie je už možné z jeho strany posudzovať návrhy vzťahujúce sa na uvedenú vec.

Právny zástupca sťažovateľov v reakcii na prípis predsedu senátu krajského súdu listom z 12. februára 2014 oznámil, že zásielku okresného súdu, predmetom ktorej bol rozsudok, prevzal na adrese sídla právnickej osoby nie právny zástupca sťažovateľov, ale jeho otec, ktorý je dôchodcom vo veku nad 70 rokov a má dlhodobo zhoršený zrak. Právny zástupca sťažovateľov súčasne čestne vyhlásil, že jeho otec nikdy v minulosti nemal a ani teraz nemá splnomocnenie na preberanie poštových zásielok jeho advokátskej kancelárie. V danom prípade pochybila Slovenská pošta, ak zásielku určenú advokátskej kancelárii doručila jeho otcovi.

Ďalej sťažovatelia poznamenávajú, že hoci v podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu je uvedené, že rozsudok bol právnenému zástupcovi doručený 12. decembra 2012, ide o preklep, ktorý zrejme navodil dojem, že rozsudok bol doručený v tento deň.

Proti uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie odôvodnené už popísanými skutočnosťami. Vyslovili názor, že postupom krajského súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože krajský súd ich odvolanie nesprávne odmietol ako oneskorene podané, a preto sa jeho obsahom nezaoberal a rozsudok okresného súdu v merite veci nepreskúmal.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 90/2016 z 9. novembra 2016 bolo dovolanie sťažovateľov odmietnuté, pretože podľa názoru najvyššieho súdu smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Sťažovatelia podľa najvyššieho súdu

nepreukázali tzv. opak pravdivosti toho, čo bolo na doručenke ako na verejnej listine potvrdené.

Podľa presvedčenia sťažovateľov v danej veci došlo k viacerým pochybeniam.

Právny zástupca sťažovateľov už okresnému súdu oznámil adresu pre doručovanie písomností, ktorou bola adresa [REDACTED]. Táto adresa je uvedená na všetkých podaniach právneho zástupcu. Nespočetné množstvo zásielok z okresného súdu bolo vždy doručované na túto korešpondenčnú adresu. Dokonca v záhlaví rozsudku okresného súdu je pri identifikácii osoby právneho zástupcu sťažovateľov uvedená adresa [REDACTED].

Okresný súd doručoval predmetný rozsudok celkovo trikrát.

Prvýkrát sa tak stalo na adresu sídla advokátskej kancelárie (právnickej osoby) na [REDACTED]. Tento pokus sa skončil vrátením zásielky okresnému súdu 28. novembra 2012 s tým, že nebola prevzatá v odbernej lehote.

Druhýkrát sa tak stalo tiež na adresu sídla advokátskej kancelárie (právnickej osoby) na [REDACTED]. Tento pokus sa skončil prevzatím zásielky 12. decembra 2012 neoprávnenou osobou (otcom právneho zástupcu sťažovateľov).

Tretíkrát sa doručovalo na adresu kancelárie, resp. korešpondenčnú adresu ([REDACTED]). Zásielku prevzal právny zástupca sťažovateľov 13. decembra 2012.

Podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom v inkriminovanom čase) ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje za doručенú po 3 dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky.

Podľa sťažovateľov okresnému súdu bola známa tzv. iná adresa advokátskej kancelárie. Ide o tú adresu, na ktorú si právny zástupca sťažovateľov doručovanie písomností vyžiadal. Okresný súd túto adresu aj rešpektoval, keď právnenému zástupcovi zásielky na túto adresu doručoval. Avšak pri doručovaní rozsudku pochybil, keď doručoval

druhýkrát, pretože rozsudok znova doručoval na adresu [REDACTED]. Pritom z citovaného ustanovenia možno ustáliť, že ak sa zásielku s rozsudkom nepodarilo doručiť na adresu sídla advokátskej kancelárie na [REDACTED], mala sa zásielka druhýkrát doručovať na inú adresu súdu známu, teda na adresu [REDACTED]. Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba druhé doručenie považovať za nesprávne a za také, ktoré nenastalo. Za druhé doručenie treba považovať až doručenie na adresu [REDACTED], s prevzatím zásielky oprávnenou osobu 13. decembra 2012. Preto keďže k doručeniu rozsudku okresného súdu došlo platne až 13. decembra 2012, odvolanie sťažovateľov bolo podané v zákonnej lehote.

Sťažovatelia namietajú, že krajský súd pri skúmaní podmienok doručenia rozsudku okresného súdu neskúmal existenciu dvoch doručení (z 12. decembra 2012 z adresy [REDACTED], a z 13. decembra 2012 z adresy [REDACTED]), ale ani ich obsah. Bez ďalšieho vyhodnotil doručenie rozsudku na základe doručenkou o prevzatí zásielky 12. decembra 2012 tak, že sa neskoršou doručenkou vôbec nezaoberal. V odôvodnení uznesenia krajského súdu o tejto neskoršej doručenke niet ani zmienky. Krajský súd neskúmal, či prevzatie zásielky 12. septembra 2012 na adrese [REDACTED], a 13. decembra 2012 na adrese [REDACTED], korešponduje v otázke podpisu osôb, ktoré zásielky prevzali. Minimálne vizuálnym porovnaním podpisov by bolo zrejmé, že ide o podpisy dvoch odlišných osôb. Krajský súd sa nezaoberal ani skutočnosťou, že právny zástupca oznámil okresnému súdu adresu pre doručovanie písomností, ktorú si vymenil. Dokonca sám krajský súd (zhodne s okresným súdom) v záhlaví uznesenia pri identifikácii právneho zástupcu sťažovateľov uvádza adresu [REDACTED]. Uvedené skutočnosti neboli skúmané a krajský súd, ale ani najvyšší súd sa v odôvodnení uznesení s existenciou dvoch doručení a ich obsahom nevysporiadali. Preto treba odôvodnenie oboch uznesení považovať za nepresvedčivé, resp. nepostačujúce a samotné uznesenia za nepreskúmateľné.

Sťažovatelia odmietajú, aby na ich ťarchu šla skutočnosť, že pošta uchováva doklady a údaje o zásielkach iba 3 roky, v dôsledku čoho už nie je možné objektívne preveriť pravdivosť tvrdení sťažovateľov. Už krajský súd mal pri skúmaní podmienok odvolacieho

konania a zistení existencie dvoch doručeník tieto skutočnosti skúmať a preveriť. Dôkazmi sú samotné doručky v súdnom spise. Tieto je stále možné skúmať aj znalecky.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 90/2016 z 9. novembra 2016 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľov doručené 28. novembra 2016.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] (...), [redacted] (...) a [redacted] (...) na spravodlivé konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/4/2013-844 zo dňa 16.12.2013 a postupom a Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 90/2016 zo dňa 09.11.2016 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 90/2016 zo dňa 09.11.2016 a Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/4/2013-844 zo dňa 16.12.2013 a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [redacted] (...), [redacted] (...) a [redacted] priznáva náhradu trov konania v sume 2.369,50 € na účet ich právneho zástupcu JUDr. Patrika HOLINGA s. r. o., Hlavná 25, 040 01 Košice (...), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z dovolania sťažovateľov z 21. februára 2014 podaného proti rozsudku krajského súdu vyplýva, že jeho prípustnosť sa zakladá na ustanovení § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Za odňatie možnosti konať pred súdom podľa uvedeného ustanovenia považujú sťažovatelia skutočnosť, že ich odvolanie krajský súd odmietol ako oneskorene podané, v dôsledku čoho sa nezaoberal obsahom odvolania a rozsudok okresného súdu v merite veci nepreskúmal. Hoci v odvolaní bolo uvedené, že rozsudok okresného súdu bol právnomu zástupcovi sťažovateľov doručený 12. decembra 2012, ide o preklep, ktorý zrejme navodil dojem, že rozsudok bol doručený v tento deň. Uvedená skutočnosť je v rozpore so skutočným stavom, lebo tak, ako to vyplýva z doručky, rozsudok

okresného súdu bol doručený až 13. decembra 2012. Odvolanie bolo preto podané v zákonnej lehote. Uvedenú skutočnosť sťažovatelia po doručení rozsudku krajského súdu bezodkladne oznámili predsedovi senátu krajského súdu a požiadali ho o odstránenie protiprávneho stavu. Predseda senátu krajského súdu oznámil, že rozsudok bol doručovaný aj na adresu sídla právnickej osoby na [REDAKOVANÉ], a tam došlo k jeho prevzatiu 12. decembra 2012. Z uvedeného sa preto javí, že lehota na podanie odvolania sa mala odvíjať od dátumu 12. decembra 2012. Sťažovatelia potom ďalším listom uviedli, že 12. decembra 2012 rozsudok prevzal otec právneho zástupcu sťažovateľov, ktorý má viac ako 70 rokov a má dlhodobo zhoršený zrak, s tým, že nikdy nemal splnomocnenie na preberanie poštových zásielok advokátskej kancelárie. Chybu urobila pošta, ak zásielku doručila otcovi právneho zástupcu. Toto je možné zistiť vyžiadaním informácií na pošte. Ide o ľahko preukázateľnú skutočnosť.

4. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 90/2016 z 9. novembra 2016 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 4/2013 zo 16. decembra 2013.

Podľa zistenia najvyššieho súdu adresa právneho zástupcu sťažovateľov v rozhodnom čase bola [REDAKOVANÉ], pričom jediným konateľom právneho zástupcu ako právnickej osoby bol advokát JUDr. Patrik Holinga. Podľa obsahu spisu bol rozsudok okresného súdu doručovaný právnemu zástupcovi poštou, a to na už uvedenú adresu vyplývajúcu z obchodného registra. Doručienka preukazuje, že právny zástupca sťažovateľov rozhodnutie prevzal 12. decembra 2012, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Na doručienke sa nenachádza žiadna poznámka nasvedčujúca tomu, že zásielku prevzal splnomocnenec alebo iná osoba odlišná od adresáta, pritom podľa poštových podmienok pošta mohla zásielku vydať právnemu zástupcovi až potom, ako si overila jeho totožnosť príslušným dokladom s tým, že evidenčný údaj o ňom zaznamenala na potvrdení o prevzatí zásielky.

Podľa názoru najvyššieho súdu pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že zásielku neprevzal ich právny zástupca, ale ani ním poverená osoba a táto bola poštou nesprávne vydaná niekomu, kto nebol na to oprávnený, potom samotné toto tvrdenie bez toho, aby jeho pravdivosť preukázali a doložili dôkazom opaku, nepostačuje na to, aby bola vyvrátená

domnienka o pravdivosti údajov uvedených na doručení (§ 45 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Najvyšší súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil význam zásady, podľa ktorej právo patrí bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným). Táto zásada kladie dôraz na vlastné pričinenie strán sporu o ochranu svojich práv, keď požaduje, aby svoje procesné oprávnenia uplatňovali včas, s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, dôsledne sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu.

Obsah spisu nasvedčuje tomu, že sťažovatelia nepostupovali v súlade s touto zásadou. Právny zástupca sťažovateľov ako subjekt disponujúci právnickým vzdelaním si musel byť vedomý toho, že doručenie je verejnou listinou a vo vzťahu k údajom z nej vyplývajúcim platí vyvrátiteľná domnienka o ich pravosti. Mal preto predvídať, že bude musieť preukázať svoje tvrdenie o nepravdivosti údajov na doručení a prevzatí zásielky neoprávnenou osobou. Ako oprávnený prijímateľ zásielky (konateľ spoločnosti) tvrdiaci, že ju prebral jeho otec (mal teda k dispozícii obálku s číslom zásielky), bol oprávnený reklamovať na dodacej pošte doručenie zásielky a požiadať poštu o preverenie, resp. potvrdenie údajov o osobe, ktorá zásielku určenú do jeho rúk prebrala. Len tak by bolo možné s istotou preukázať, kto zásielku v skutočnosti prevzal a či išlo o neoprávnenú osobu. Právny zástupca sťažovateľov však neurobil žiadne kroky k tomu, aby si obstaral v tom čase jemu dostupné a relevantné doklady na preukázanie svojich tvrdení, hoci takto mohol s minimálnou mierou opatrnosti vlastným pričinením zabezpečiť ochranu svojich záujmov, a tým i záujmov jeho klientov. Ako vyplýva zo správy Slovenskej pošty z 13. júna 2016 vyžiadanej najvyšším súdom, pošta uchováva doklady a údaje o zásielkach 3 roky odo dňa ich podania, a preto už nebolo možné objektívne preveriť, či tvrdenia sťažovateľov boli pravdivé alebo nie. Pošte nebolo možné vyčítať ani to, že na doručení nebol uvedený vzťah oprávneného prijímateľa zásielky k organizácii, pretože bolo povinnosťou právneho zástupcu ako konateľa doplniť k svojmu podpisu poznámku vyjadrujúcu jeho vzťah k právnickej osobe.

Vzhľadom na to, že sa sťažovatelia dostali do dôkaznej núdze vo vzťahu k preukázaniu svojich tvrdení o prevzatí zásielky neoprávnenou osobou a z tejto okolnosti vyvodzovali vo svoj prospech tvrdenie o včasnosti podania odvolania, niesli dôkazné bremeno v prípade nepreukázania nepravdivosti údajov na doručení ako verejnej listine.

Najvyššiemu súdu preto neostalo iné ako konštatovať, že sťažovatelia vo vzťahu k skutočnosti o prevzatí zásielky adresovanej ich právnenému zástupcovi neoprávnenou osobou neuniesli dôkazné bremeno a ich dovolacia námietka ostala len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 4/2013 a jeho uzneseniu zo 16. decembra 2013, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľov mal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovatelia právo podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok aj využili.

7. Odlišná je situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 90/2016 a jeho uznesením z 9. novembra 2016. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vo vzťahu k tvrdenému prevzatiu rozsudku okresného súdu otcom právneho zástupcu sťažovateľov 12. decembra 2012 sa podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu javí ako veľmi podrobná, logická a presvedčivá. Žiadne známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti nenesie. Samotná okolnosť, že sťažovatelia majú odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá porušenie označeného práva.

Ústavný súd osobitne v tejto súvislosti zdôrazňuje určitú procesnú pasivitu zo strany právneho zástupcu sťažovateľov, ktorá v konečnom dôsledku viedla k dôkaznej núdzi vo vzťahu k možnosti preukázať nepravdivosť údajov vyplývajúcich z doručenky. Namiesto toho, aby právny zástupca po doručení uznesenia krajského súdu si na pošte zistil a zadokumentoval rozhodujúce skutočnosti o doručení rozsudku okresného súdu 12. decembra 2012 (ako na to podrobne a výstižne poukazuje najvyšší súd), postupoval tak, že po doručení uznesenia krajského súdu sa obrátil dvoma príjismi na predsedu senátu krajského súdu a tohto požiadal o nápravu nezákonného stavu. Pritom mu muselo byť zrejmé, že po právoplatnosti rozhodnutia v odvolacom konaní nemal predseda senátu, resp. senát krajského súdu už nijakú právnu možnosť vytýkané pochybenie napraviť.

Možno konštatovať, že právne kroky, ktoré právny zástupca sťažovateľov podnikol po doručení uznesenia krajského súdu, neboli účelné. Za účelný úkon smerujúci k ochrane práv sťažovateľov bolo možné považovať až podanie dovolania, avšak i tu jednoznačne platí, že samotné podanie dovolania bez predloženia dôkazov vyvracajúcich pravdivosť údajov na doručenke nepostačovalo. Kým sa najvyšší súd dostal k tomu, aby si pravdivosť

tvrdení právneho zástupcu sťažovateľov overil na pošte, príslušné listinné dôkazy už pošta nemala k dispozícii, lebo pre uplynutie zákonnej lehoty už boli skartované.

Za uvedeného stavu považuje ústavný súd za celkom neakceptovateľnú tézu, podľa ktorej by dôkazná núdza na strane sťažovateľov vzniknutá skartovaním listinných dôkazov na pošte nemala ísť na ich ťarchu. Práve naopak, vzniknutá dôkazná núdza je priamym dôsledkom skutočnosti, že potrebné listinné dôkazy neboli zo strany právneho zástupcu sťažovateľov včas zabezpečené, hoci k nim mal plný prístup.

8. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017